

שחקנים
מישטרת ניו-יורק
שונאת סרטים

אחד הסרטים המצליחים ביותר כיום בארצות-הברית הוא סרט בלשי קשות בשם השליח מצרפת, המספר על הברחות הסמים הגדולות לניו-יורק. שנעשו בהשראת תפוחם הפעילה של כמה אזרחים צרפתיים — סיפור שהיה לו, דרך אגב, גיבוי עובדתי בפרשת סמים גדולה שהתפוצצה בניו-יורק לפני מיספר חודשים.

השחקן הראשי בסרט הוא ג'ין הקמן (אחיו של ווארן ביט, בבוני וקלייד) ולצידו מופיע ברנש אלמוני בשם אדי איגן, שלא הופיע קודם לכן בשום סרט. איגן, כפי שהתברר עד מהרה, הוא בלש ותיק ומנוסה מאד במישטרת ניו-יורק, אשר התמחה במיוחד בענייני סמים. בשליח מצרפת הוא מגלם למעשה את עצמו — דמות של בלש שבמקום איגן, נושא את הכינוי "פופי דויל".

אלא שמישטרת ניו-יורק אינה מעודדת, כנראה, את עובדיה לקאריירה קולנועית, ואיגן קיבל הודעת פיטורין, 12 שעות לפני המועד החוקי בו יכול היה לצאת לגימלאות. הטענה הישגית הייתה כי איגן ממלא דו"חות משוביעי צרפון על פעולות חשודות של איגן: "אני עסוק מדי בלכידת פושעים, מכדי שאבזבז את הזמן בניירת". בין כה וכה, הגיש הבלש עירעור על הודעת הפיטורין, אבל כדי להבטיח את עצמו מכל עבר, הוא כבר חתם על חוזה, כשחקן ותסריטאי (ויש לו ודאי הרבה מאד תסריטים אמיתיים מעברו) עם חברת פאראמאונט, ועכשיו נותר רק לראות אם איגן יעדיף להיות שוטר במציאות, או על בד הקולנוע.

תרויך

תל-אביב

★ ★ חצי חצי (סטודיו ישראל): מצ' חיקון ישראלי, המצטיין בכך שאין בו מה שיש במוצרים קולנועיים אחרים מתור צרת כחול-לבן: אין בו תוסרסעם, אין בו תסריט העולה על העצבים, אין בו מישחק מרגיו. אבל אין בו גם שום דבר גאוני.

★ ★ קוראים לי טריניטי (אסתר, איטליה): מצחיקון על חשבון כל המער-בונים מכל התוצרות, עם המון רכיבות, שליפות, מכות חזכות ומהלומות מפרקות, ובלי אף טיפה אחת של דם.

★ ★ ★ הלחישה בלב (פאר, צרפת): לואי (הנאכהים) מאל הדיהים בסרט זה את צורת בכך שהעז להצהיר, דרך סיפור מלא הומור וגישה, שמוטב לאהוב את אמא מאשר לסבול מתסביך-אדיפוס כל החיים.

★ ★ האוהה האדום (אלנבי, איטליה-רוסיה): קופרודוקציה הסובלת מתסביכי קופרודוקציות, בדרך-כלל: שיסחיות ור פשטנות. חבל, כי החומר על הגנרל אומר ברטו נובילה, המישלחת האומללה שלו לקוסב הצפוני בתחילת המאה, הוא מעניין ומלא אתגרים. מה שגורר בסרט: צילומי קרחון יפים והופעות משכנעות של פיטר פינק, בתפקיד נובילה, ושון קונרי, כחוקר הקוטב רואל אמנדסן.

ירושלים

★ ביילי ג'ק (אוריון, ארצות-הברית): מעלתו הגדולה של הסרט היא התמימות שבה מועלית בעייתו: נעריה-פרחים נגד המימסד. את הסרט עשו צעירים ומורים במוסד-נוער, שבחרו להם שחקן בעל איי-שיות נדירה (תום לאפלין) לעיבוד אביב-אינדיאני שהוא אצילי-נפש וגם מומחה לקאראטה.

★ ★ חייל בכחול (ירושלים, ארצות-הברית): מתחיל כמערבון, נמשך כר-אהבון ומסתיים כאסון. הנושא: רצח-עם, דרך הבעיה האינדיאנית. שחקנית נפלא-אה — קנדיס ברנן.

חיפה

★ ★ תנו לי מוחסה (רון, ארצות-הברית): תעודון על הופעת להקת האבנים המתנגלות באלטאמנט. הופעה זו הס-תיימה ברצח, אלימות, ועוררה את השא-לה: האם הקולנועית נשואה בנסל האלימות של הנוער, או להיפך.

הצבר
על הגג

כנר על הגג (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — מחזמר אמרי-קאי רבי-משתתפים על העיירה היהודית ברוסיה, בתחילת המאה. טוביה החלבן רואה כיצד בנותיו נישאות בניגוד לרצונו — האחת לחייט עני, השניה למהפכן צעיר והשלישית לגוי בעל דעות מתקדמות.

את כל זה מקשטים בקצת חוכמות יהודיות, בכמה מחולות מוצנעים (כדי שאיש לא יחשוב שהעיירה הייתה עליוה מדי) ובפזמונים המושרים, רובם, "אוף קאמרה" (כלמר: שומעים את השיר, אבל שפתי הדמות השרה אותו אינן נעות — כאילו מתנגן השיר בדמיונו), כדי להדגיש, כמובן, את הריאליזם.

מאמץ נוסף להשגת הריאליזם הוא החלטתו של הצלם אוסוואלד מוריס לטשטש את כל גווני הצילום החזקים, ולהשרות על כל הסרט אווירה חומה, כיאה לאנשים החיים מפרי האדמה. ולשיא הריאליזם מגיעים, בסרט זה, בבחירת בנותיו הגדולות של טוביה החולב, שלוש איילות אבל לא כליכך חניניות, ואשתו, קנטרנית כפעילת ויצ"ו חשוכת-ילדים.

המוסיקה — המזכירה לעתים את ריצ'ארד רוג'רס — מוכרת היטב, והעיבודים של ג'וני ויליאמס, המאפשרים כמה קטעי-סולו מרשימים לכנר אייק שטרן, מבריקים

טופול: האיילות אינן חניניות

בהחלט. טופול מגלם את טוביה המזדקן בחן צברי ורענן, ואפילו העובדה שמגרשים אותו מאדמתו ומבהמותיו אינה פוגמת בחיובו משובב-הנפש, כאילו אמר: "גירוש מרוסיה לארצות-הברית, גם זה עונש!". לסיכום — הצלחה קופתית מוצלחת. נ.ב. עם שלום עליכם, שמואל רודנסקי, מוריס שווארץ ואחרים, הסליחה על שלא הוזכרו בגוף הביקורת.

תרגיל גברי
דליל

שדרות רום (ארמון-דוד, תל-אביב, צרפת) — במיקרה הטוב ביותר, אפשר להתייחס לזה כאל

ירשומים לסרט שלא נעשה עדיין. הבמאי רובר אנריקו, הידוע בצרפת כמי שמנסה להמשיך את פולחן הגבריות הקשוחה והמלבת גם יחד של מערבונים אמריקה (בעיקר פורד והואקס), המיר את המערב הפרוע בתקופת הברחות המשקאות החריפים לאר-צות-הברית.

הגבר האימתני הוא לינו ונטורה, מבריא אמיץ-נפש, שאינו מתייחס לעולם, ומוכן אפילו להרוויח את הכסף הדרוש לרכישת ספינה במישחקים פרוצים, כמו הסתגרות בתוך צרף עם עשרה אקדוחנים שיכורים, המנסים להרוג אותו בחושך. אם הם מצליחים, שכרו יהיה שש אמות מתחת לאדמה. אם הם נכשלים, הוא מקבל חמשת אלפים דולר.

מישחקים אחרים בסרט הם תחרויות בלגמת כוסיית רום, המסודרות בשורה ארוכה על הבר, החלפת מחלומות אדירות, שבעצם אינן פוגעות באיש לרעה, או דו-קרב מגוחך עם אציל בריטי, המכסה עינו ברטייה, בכל פעם שהוא נזכר באדמירל לנסון. אלא שנוכחותה של בריגיט בארדו כפילפל נשי, המניע

5000 דולאר או בור באדמה

את גלגלי העלילה מזמן לזמן, פלוס הנוף הטבעי של האיים הקאריביים ברקע, אינם מספיקים כדי לקשר את כל הבדיחות הללו יחד, וההרגשה בסוף הסרט היא: "מתי יקח רובר אנריקו את כל החומר שצילם, ויערוך אותו בצורה הגיונית?".

אנשים נותים
עם הסביבה

פולחן האלימות (פריס, תל-אביב, אנגליה) — מאחר והאקר-לוגיה (מדע הסביבה) היא עתה

באופנה, ומאחר וטענותיה, שהעולם הולך ומאבד את עצמו לדעת בשיטתיות, הן מבוססות בהחלט, רק מדרך הטבע היה שגם הקולנוע ישתמש בהן.

הראשון המתנפל על הנושא בצורה חזיתית וגלויה הוא כוכב-קולנוע שהפך במאי, קורנל (הגדולה בהצגות תבל) ויילד, בסרט המתאר מה יקרה בעולם כאשר מקרי-רות-המוזון יידלדלו, האוויר יזדהם לחלוטין, חומרי הניקוי הנגורים לביוב ירעלו את כל מקורות-המים, והמגיפות יפשטו על פני האדמה.

ויילד, היוצא מן ההנחה שכל האנשים הם ממילא חיות, מתאר טירוף המוני המשתלט על בריטניה, בריחות המוניות מן העיר אל שדות פתוחים, בתיקווה למצוא שם כמה נויי-מדבר שלא זדהמו עדיין. אנדרלמוסיה שלמה יוצרת התנשיות אלימות מלוות בקרבנות-אין בין אזרחים לשומרי-סדר מן המישטרה והצבא, שאין להם מושג על איזה סדר צריך עוד לשמור, ובין אזרחים שמצאו מיקלט לאזרחים שלא מצאו מיקלט, ובכלל בין אזרח אחד למיש-נהו, כאשר הכל חושבים שבימי פורענות אין עוד חוק ומוסר.

קרבות מלאכי הגיהנום: וגם אונס

מסביב לרעיון זה, עורם ויילד פרשות אלימות אחת על השניה, לעתים ללא כל הצדקה. עם זאת, זה צריך להיות סרט לכמה ממונהגי המדינה — ולא רק מדינת ישראל — החושבים שאקולוגיה זה רק טירוף מדעי, וממתיינים עד לרגע שהאוויר יחנוק אותם, כדי שאו, אולי, תגיע השעה לעשות משהו בנידון.